DE WILDE WERELD VAN BAD BOB

Dé verrassing van de laatste aflevering van De Grote Prijs Van Nederland was ongetwijfeld de Wassenaarse formatie Bad Bob. Niet alleen verrassend controversieel te midden van een grotendeels behoudend deelnemersveld, maar ook verrassend als tweede geëindigd in een zenuwslopende finalestrijd in het Amsterdamse Paradiso. Jury èn publiek stelden zich hard op; wie niet *voor* was, die was *tegen*. Een eerzaam muziekconcours in de greep van sex & drugs & rock & roll.

Hoe verhit de gemoederen waren bleek op z'n mooist bij het bekendmaken van de uitslag door Grote Prijs-voorzitter Huub de Graaff. Om zijn blijdschap te tonen sprong Bad Bob-drummer Léon met een dronken zwaai het podium op, waar zijn omhelzing door de reeds met boegeroep uit de zaal geconfronteerde De Graaff echter werd misverstaan als een aanval, deze halsoverkop een veilig heenkomen zocht en jurylid annex VARA-discjockey Jeroen Soer zijn misnoegen over de band lijfelijk gestalte kon geven door de spartelende slagwerker weer het publiek in te schoppen.

'Jeroen Soer is een boer,' zegt Léon gedecideerd, als we enkele weken later in een Wassenaarse kroeg wat zaken op een rijtje proberen te krijgen. Zanger/synthesizerspeler Rob, alias Bad Bob, slidegitarist Guido en bassist Ed, staan ons terzijde, evenals geluidsmixer Jelle en een in hoog tempo geconsumeerde hoeveelheid heerlijk helder piep. Léon verkeert bovendien hevig onder de invloed van een juist tevoren genuttigde hasjcake, zodat zijn betogen regelmatig ontaarden in benauwende lachstuipen en het dus heel gezellig is. Over Soer kan Léon zich evenwel niet genoeg opwinden: 'Hij heeft het gepresteerd om op de radio slechts het intro van een van onze nummers te draaien en het daarna weer uit te faden, omdat-ie het niet goed vond. Da's hetzelfde als een museumdirecteur die zegt van tja, dit schilderij past niet tussen de deur en de gang, dus dan zagen we er maar een stuk vanaf. Als ik Willem van Beusekom was, dan zou ik Jeroen Soer melden: jongen je bent een boer en we gaan je inlassen bij agrarisch journaal.'

SPELEN

Dat Bad Bob tegenstand oproept is verre van vreemd. Het door het kwartet ontketende pandemonium schopt in zijn onorthodoxe aanpak flink tegen vele geconditioneerde popschenen aan en klinkt daarbij, althans op het eerste gehoor, nogal chaotisch, alsof de heren 'nog geen drie noten achter elkaar kunnen zetten,' zoals een anonieme Grote Prijs-bezoeker het uitdrukte. Niets is echter misleidender. De schijnbare wanorde blijkt na de eerste schrik feilloos in elkaar te steken, en dat is ook niet zo verwonderlijk als je bedenkt dat drie van de vier

BAD BOB

door SWIE TIO

ROB VAN DER HEYDEN

bandleden hun muzikale sporen allang verdiend hebben bij alom gewaardeerde dorpsgenoten als Ensemble Pittoresque en Bells Of Home. Met name bassist Ed is een klein wonder van subtiliteit en techniek. 'Maar ja,' begrijpt Guido, 'wij gaan natuurlijk onwijs tekeer op het podium en dat heeft visueel dan al zo'n impact, dat de muziek wat verwarrend kan werken. Daardoor komen mensen als Jip Golsteijn (een ander jurylid bij de Grote Prijs en popjournalist van 's lands grootste ochtendblad — ST) tot fantastische conclusies als dat we nog geen plug in een gitaar kunnen steken.'

'Jip Golsteijn is een galsteen,' allitereert Léon. 'Die heeft voor de radio gezegd dat-ie ons *zwendel* vond. Maar ja, het zou toch ook te ver gaan als iemand van de Telegraaf ons goed zou vinden. Dat zou toch vervelend zijn.'

Guido knikt. 'Ach, weet je, het is te gecompliceerde muziek om in één keer te vatten en dat is ook helemaal niet de bedoeling. Maar mensen die zeggen dat we niet kunnen spelen, die begrijpen gewoon niets van wat wij doen. Die denken dat het een chaos is, maar dat is het absoluut niet. Het is tot op de millimeter uitgewerkt. Zoals we het spelen, zo is het precies bedoeld.'

'Het is perfect gearrangeerde muziek,' vult Ed aan. 'En ik denk dat wij het beste konden spelen van de hele finale. Zo boud wil ik het stellen. En de mensen horen dat ook wel als ze eenmaal verder luisteren dan de eerste gedachte van: wat is dat voor een zootje. Heus.'

Rob: 'Ja. We zijn toch tweede geworden?'

NEUKEN

Bad Bob heeft geen last van bescheidenheid. Maar waarom zouden ze ook. Ze zijn uniek en ze weten het. Laten een jazzy nachtclub-intro volgen door Captain Beefheart-gekte dan wel loeiende sirenes, lassen doodleuk een acapella-verkrachting van de Platters-evergreen ***Only You*** in en scheuren daarna net zo makkelijk door Elvis Presley's ***Devil In Disguise***. Probeer dat maar eens in een hokje te vangen. Bad Bobs bio probeert het: 'Bad Bob wenst als avantgardistisch te worden afgeschilderd, met als middelpunt een dansend paar in ranzige rock & rollrokken, waaronder jazzy winden waaien.' Een omschrijving van manager Ron, zo blijkt. 'Die jongen probeert ons te boeken,' licht Guido toe. 'De mensen willen een woord horen. Dat is op zich niet negatief. Maar we hebben beslist geen bepaald concept. We spelen gewoon wat ons voor de voeten komt.'

Léon: 'We zijn avantgardistisch in die zin dat er geen enkele band klinkt zoals wij klinken. Maar hoe langer de omschrijving voor onze muziek, des te juister die is. Want er zit van alles in; psychedelica, jazz, bop, soul, blues, een hele grote dosis rock & roll... Het gaat over het nemen van vrouwen en dat doe je niet vanuit een bepaald concept. Dat doe je in een roes. Zo niet, dat is de ziel pleite. Dan ben je aan het acteren. Wij zijn niet aan het acteren. Ik geef toe: we zijn komisch, maar we laten ons ***gaan***. Ik bedoel, ik stijg na ieder optreden van het podium af met een hengst van een beest in m'n broek!

'Bad Bob zal daarom ook nooit professioneel overkomen. Daar zijn we te emotioneel voor. Anders gezegd: het verschil tussen Bad Bob en de meeste andere bandjes is, dat Bad Bob niet professioneel muziek maakt, daar Bad Bob niet professioneel kan neuken. Professioneel neuken, dat is van: als ik klaar ben krijg ik m'n duiten wel. En zo werkt Bad Bob niet. Bad Bob werkt met gevoel. Zoals James Brown dat heeft, zoals Nick Cave dat heeft, zoals Jimi Hendrix en Janis Joplin dat hadden. Elvis? Dat is een twijfelgeval. ***Devil In Disguise*** is een prachtig nummer van The King en hij heeft nog een aantal andere platen gemaakt die inderdaad ***soul*** hadden. Maar van de meeste van zijn nummers krijg ik 'm niet hard. En ik krijg 'm onwijs hard van alle nummers van Bad Bob. Bad Bob is gewoon dé band van Nederland op 't ogenblik. Het is de enige band die aan het copuleren is. Die zijn aan het neuken op het podium, echt. En die nemen een vrouw zoals ze genomen wíl worden.'

ZUIPEN

Toch is niet elk Bad Bob-optreden even potent, veelal afhankelijk van de hoeveelheid alcoholica onder invloed waarvan het podium beklommen wordt. Van de drie optredens in het kader van de Grote Prijs was het eerste, in het Haagse Paard van Troje, niet toevallig ook het beste, want het minst besprenkelde. Ed: 'Ik kon me zelfs nog herinneren waar we de vorige dag gespeeld hadden.' Guido: 'Uniek, ja. De andere keren waren we inderdaad in zware staat van ontbinding. In Paradiso helemáál. Rob had een zakflacon jenever op en Léon was zo lazarus dat-ie helemaal niks meer op z'n monitors hoorde.' Waar het dan allemaal goed voor is, wil ik weten. 'Omdat,' legt Léon uit, 'ik niet wakker wil liggen over of het allemaal wel goed ***loopt***. Daar word ik opgefokt van. Want je kan je niet laten gaan als je steeds maar op eventuele fouten zit te letten. Er moet gewoon ***gespeeld*** worden en dat gaat lekkerder met drank in je lijf.'

Ook als het om toekomstige plaatopnamen gaat, wordt die filosofie niet verlaten. Zonder een flink feest in de studio ziet Léon het niet gebeuren. Dat de boel er goed op moet komen te staan is een ander verhaal. Ed: 'Goed opnemen vinden we belangrijk. 't Moet klinken als een klok.' 'Dus niet zoals die elpee van Claw Boys Claw,' laat Guido er vol afgrijzen op volgen. 'Ik begrijp niet dat je die plaat de hemel in hebt kunnen schrijven. Die klinkt toch voor geen meter. Dan zúllen ze tekeer zijn gegaan in de studio, maar het komt gewoon niet over.' Léon is het roerend met hem eens. 'Claw Boys Claw vind ik een hele, hele goeie band. Die zanger is te gek. Maar godverdomme man, hou je hersens bij elkaar en neem het goed op gewoon. Neem de tijd, ga gewoon naar buiten, vreet je lunchpakket op, kom terug en ga uit je bol, maar ***niet*** voordat de boel goed is afgesteld. En dán rag je dat nummer zoals het geragd moet worden.'

LEVEN

Blijft de vraag waarom een band als Bad Bob, in al haar extremen, meedoet aan een zo streng gereguleerd gebeuren als De Grote Prijs Van Nederland. 'Juist daarom,' roept Léon, 'omdat het zo perfect georganiseerd was. Je hoefde maar te knippen met je vingers en de boel stond voor je gereed.'

Ed: 'En omdat er gekeken werd naar talent en kwaliteit. Echt iets voor ons.'

Geen last gehad van zoiets als het wedstrijdelement?

Léon: 'Welnee. Als Bad Bob speelt, dat speelt er voor Bad Bob maar één band en dat is Bad Bob. Het dondert niet wáár we spelen. We gáán gewoon. We gáán.'

'Goed idee,' vindt Jelle, terwijl hij de jassen ronddeelt, want er moet ***Dallas*** gekeken worden, een favoriet programma. Léon: 'Dallas is een perfect gedoseerd feuilleton over sex, ❯

DE WILDE WERELD VAN BAD BOB

Léon, Guido, Rob en Ed: 'Dallas is dé serie over Het Leven'

roem, lief zijn voor elkaar, elkaar naaien waar je bij staat, kortom: het is dé serie over Het Leven. Want zoals Dallas in elkaar zit, zo zit het leven in elkaar. Dallas is leven.'

En Bad Bob is het Dallas van de muziek.

'Bad Bob? Bad Bob is geen leven. Bad Bob is uithongeren, Bad Bob is paria zijn, Bad Bob is in de goot liggen, maar Bad Bob is geen léven! Jezus Christus, ***ik*** moet onder een douche kruipen waar nog maar twee gaatje van open zijn, terwijl ***JR,*** die doucht niet eens, die duikt gewoon zijn zwembad in. Kijk en ***dat*** is wat Bad Bob wil!'

Een zwembad.

'Ook.'

Jullie willen roem.

'We willen roem. Maar ten koste van niets. Dat wil zeggen dat wij geen concessies doen aan wat dan ook.'

Maar toch wel aan de regels van de Grote Prijs.

Guido: 'Nee hoor. Bijvoorbeeld om je in te schrijven, moest je een cassette met vijftien minuten muziek insturen. Op ons bandje stond echter maar de helft.'

Rob: 'We dachten: dan luisteren ze maar twee keer. Dat hebben ze blijkbaar gedaan.'

Maar de eerste prijs hebben jullie er niet mee gewonnen.

Guido: 'Gelukkig niet.'

Rob: 'Dan word je gelijk veroordeeld tot de Top 40.'

BAD BOB OVER BAD BOB

Léon: 'Rob en ik schrijven de teksten. Ik onder invloed van bier en met een zekere beperking in mijn vizier, want ik heb het alleen maar over vrouwen, maar Rob doet het onder invloed van andere drogerende middelen. En die schrijft dan dus dingen als ***Psychedelic Fishbowl,*** over een vis in een kom en een idioot die daartegen staat te gillen: "Visje, maak je geen illusies, je komt hier nooit uit, tót het moment dat ík vind dat jij rijp bent om de bevuilde sloten van Nederland te bevaren. You're my prisoner until you die!" En dan weigert-ie 'm voer te geven, hè. 't Is een etter, die Rob. Bad Bob is een etter.'

Ed: 'Rob was eerst een mietje, maar hij is nou een kerel geworden, een echte vent.'

Rob: 'Reken maar. Ik snij dalijk je kloten door.'

Jelle: 'Je hoort het. Een gozer met ballen. Aardig musculair.'

Ed: 'Dan kan je niets anders meer winnen, want wat is er nog meer dan de Grote Prijs?'

Léon: 'De vrouwen die wíj hebben mogen ontmoeten en die Gaga heeft gemist! En jezus, was dat aanmerkelijk lekkerder dan al dat goud. Ik bedoel, shit, geef mij maar liever zilver aan m'n lul dan goud in m'n handen!'

Zijn gelach klinkt nog uren na. Er waart een wilde band door Nederland. ■

het boze

van

FOLK DEVILS

door TOM ENGELSHOVEN foto's RO

